

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku Gminy Nowa Ruda
przy uczestnictwie D. W., K. W., T. G., A. G., A. G. i P. S.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania K. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt II Ca 664/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania K. W. na rzecz wnioskodawczynie kwotę 540 (pięćset czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym,

które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik postępowania K. W. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 29 października 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. istnienia potrzeby wykładni przepisu prawnego (art. 153 k.c.) budzącego poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga sprecyzowania nie tylko tych przepisów ale także wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). Nie wykazuje takiego stanu rzeczy uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które sprowadza się do przeciwstawienia ocenie prawnej Sądu drugiej instancji ustalonego stanu faktycznego oceny prawnej prezentowanej przez skarżącego. Dodać należy, iż odnośnie do wykładni art. 153 k.c. wielokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy, jak również przepis ten był przedmiotem wyczerpujących wypowiedzi przedstawicieli nauki prawa. Uzasadnia to wniosek, że interpretacja tego przepisu nie budzi poważnych wątpliwości i nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania, na wniosek wnioskodawcy zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 21 w zw. z § 15 ust. 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

jw